

Konkurs a aktivní věcná legitimace správce podniku povinného

Aktivní věcnou legitimaci správce podniku povinného k podání návrhu na prohlášení konkursu na majetek povinného lze dovodit pouze při zastavení výkonu rozhodnutí nebo exekuce prodejem podniku za předpokladu, že důvodem zastavení takového výkonu rozhodnutí nebo exekuce bylo předlužení podniku povinného a že povinný zároveň nemá jiný podnik.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1412/2009, ze dne 16.12.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný Ing. J. J. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 20. 2. 2009, sp. zn. 2 To 25/2009, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 2 T 108/2008, tak, že z podnětu dovolání obviněného Ing. J. J. se podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušuje rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 20. 2. 2009, sp. zn. 2 To 25/2009, a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 24. 10. 2008, sp. zn. 2 T 108/2008. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu se zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu se příkazuje Okresnímu soudu v Šumperku, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný Ing. J. J. byl rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 24. 10. 2008, sp. zn. 2 T 108/2008, uznán vinným trestným činem porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (správně mělo být uvedeno ve znění účinném do 31. 12. 2007), kterého se dopustil skutkem podrobně popsáním ve výroku o vině v citovaném rozsudku.

Za tento trestný čin byl obviněný odsouzen podle § 126 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

K odvolání obviněného Ing. J. J. a státního zástupce, který podal odvolání v neprospěch obviněného, Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci jako soud odvolací rozsudkem ze dne 20. 2. 2009, sp. zn. 2 To 25/2009, podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek Okresního soudu v Šumperku v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu pak odvolací soud znovu rozhodl tak, že uznal obviněného vinným trestným činem porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007), kterého se obviněný dopustil tím, že v době od rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 25 K 27/2007, kterým byl prohlášen konkurs na majetek úpadce - obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, jako její likvidátor přes opakované výzvy nepředal správci konkursní podstaty Mgr. Ivo Šotkovi kompletní účetnictví uvedené obchodní společnosti za období let 2002 až 2004 a přiznání k dani z příjmů právnických osob za období od 1. 1. 2007 do 25. 4. 2007, tedy podklady nezbytné pro účely konkursního řízení. Popsáním jednáním obviněný porušil svou povinnost poskytnout správci konkursní podstaty potřebnou součinnost ke zjištění majetkové podstaty vyplývající z ustanovení § 17

zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2007, neboť správce konkursní podstaty byl při soupisu konkursní podstaty nucen zajistit rekonstrukci účetnictví a neměl též možnost ověřit oprávněnost pohledávek konkursních věřitelů.

Za to byl obviněný Ing. J. J. odsouzen podle § 126 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

Obviněný Ing. J. J. podal dne 7. 7. 2009 proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci prostřednictvím své obhájkyň dovolání, které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. a), e) a g) tr. řádu. Obviněný bez výslovného odkazu na konkrétní dovolací důvody, které uplatnil ve svém dovolání, především zpochybňuje naplnění objektivní stránky trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007). V této souvislosti obviněný vytýká odvolacímu soudu, že nesprávně posoudil znak objektivní stránky zmíněného trestného činu spočívající v ohrožení úplného a správného zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty. Podle názoru obviněného jedinou osobou, jež měla vliv na majetek úpadce, byl správce konkursní podstaty Mgr. Ivo Šotek, který přitom před svým jmenováním do této funkce působil u téhož úpadce jako správce podniku, a v této pozici měl tedy k dispozici všechny účetní doklady, které následně požadoval k předložení a z nichž mohl zjistit stav majetku v konkursní podstatě. Navíc podle obviněného měl správce konkursní podstaty možnost ověřit uvedený stav majetku ze znaleckého posudku z roku 2006. Obviněný je tudíž přesvědčen, že nemohlo dojít k ohrožení zjištění majetku úpadce.

Obviněný Ing. J. J. dále vytýká odvolacímu soudu porušení ustanovení § 9 odst. 1 tr. řádu, protože ten odmítl posoudit zákonnost rozhodnutí konkursního soudu o prohlášení konkursu na majetek obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci. Toto rozhodnutí konkursního soudu přitom obviněný považuje za nicotné, neboť podle jeho názoru nebyly dodrženy procesní podmínky pro vydání takového rozhodnutí a nebylo ani prokázáno, že majetek jmenované obchodní společnosti nedostačoval na úhradu všech jejích závazků. Obviněný výslovně poukazuje na porušení ustanovení § 17a zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého ho měl konkursní soud vyzvat k prohlášení o majetku a poučit o následcích nedodržení takové výzvy. Bez použití citovaného ustanovení přitom podle obviněného nelze dospět k závěru o jeho trestní odpovědnosti za trestný čin podle § 126 odst. 1 tr. zák., jímž byl uznán vinným. V popsáném postupu soudu obviněný spatřuje rovněž porušení některých svých ústavních práv.

Obviněný dále zpochybnil příslušnost odvolacího soudu k projednání věci, přičemž uvádí, že se jeho obdobnou námitkou tento soud vůbec nezabýval.

Závěrem svého dovolání obviněný Ing. J. J. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu v jeho výroku pod bodem II., aniž současně navrhl další způsob rozhodnutí v posuzované věci.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného Ing. J. J. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru se námitky obviněného ohledně nepřislušnosti soudu netýkají věcné příslušnosti soudu prvního stupně, ale jsou zaměřeny výhradně proti místní příslušnosti Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci jako soudu odvolacího v této trestní věci. Proto podle státního zástupce nelze uvedené námitky podřadit pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu, který se týká toliko věcné nepřislušnosti soudu. Pokud jde o další dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. řádu, státní zástupce upozorňuje, že obviněný ho neopřel o konkrétní argumentaci zakládající nepřípustnost trestního stíhání z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 tr. řádu ani o žádný jiný důvod.

K námitkám obviněného Ing. J. J., které se týkají dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, státní zástupce především poznamenává, že soudy obou stupňů byly v posuzované věci vázány předchozím pravomocným rozhodnutím konkursního soudu, které bylo vydáno před spácháním trestného činu obviněného a nijak s ním přímo nesouviselo. Proto podle státního zástupce nemohla být uvedená okolnost posouzena ve smyslu § 9 odst. 1 tr. řádu, neboť by tím docházelo k nepřijatelnému rozšiřování okruhu otázek, které musí orgány činné v trestní řízení posuzovat jako otázky předběžné. Jak dále státní zástupce s poukazem na dosavadní judikaturu Nejvyššího soudu zdůraznil, obviněný byl pravomocně odsouzen nikoliv za to, že by „mařil“ výkon funkce správce konkursní podstaty, nýbrž za to, že „hrubě ztěžoval“ výkon funkce správce konkursní podstaty, tedy vytvářel podmínky, v důsledku nichž bylo třeba vynaložit podstatně více energie, času a prostředků k výkonu zmíněné funkce, než by jinak bylo zapotřebí. Podle názoru státního zástupce ani znalecký posudek, který byl zpracován v posuzované věci k rozsahu majetku úpadce v době před spácháním trestného činu, neobsahoval všechny relevantní údaje, z nichž by bylo možné zjistit výši dlužné částky a věřitele úpadce. V této souvislosti státní zástupce poukázal na závěry odvolacího soudu obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku, podle nichž účetní doklady bylo třeba dodat mimo jiné i za následující období, tedy po vypracování znaleckého posudku, přičemž šlo zejména o účetní doklady za rok 2006 a část účetního období před prohlášením konkursu od 1. 1. 2007 až do 24. 4. 2007.

Ze všech zmíněných důvodů proto státní zástupce považuje dovolání obviněného Ing. J. J. za zjevně neopodstatněné a navrhl, aby ho Nejvyšší soud odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že obviněný Ing. J. J. podal dovolání jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. řádu], učinil tak prostřednictvím své obhájky (§ 265d odst. 2 tr. řádu), včas a na správném místě (§ 265e tr. řádu), jeho dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je dovolání obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. a) tr. řádu], a podané dovolání obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. řádu).

Pokud jde o dovolací důvody, obviněný Ing. J. J. opírá jejich existenci o ustanovení § 265b odst. 1 písm. a), e) a g) tr. řádu. Pro první z nich platí, že je naplněn tehdy, rozhodoval-li ve věci věcně nepřislušný soud nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně. O dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. e) a g) tr. řádu jde v případech, pokud proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřijatelné, a dále jestliže napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Protože dovolací námitky obviněného Ing. J. J. zčásti odpovídají dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, Nejvyšší soud v rozsahu uvedeném v ustanoveních § 265i odst. 3 a 4 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, jakož i řízení předcházející tomuto rozhodnutí. Po přezkoumání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného je částečně důvodné.

Nejdříve se ovšem Nejvyšší soud zabýval dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu, který obviněný Ing. J. J. uplatnil ve svém dovolání s poukazem na pouze stručné tvrzení, že odvolací soud se nezabýval námitkou obviněného o nepřislušnosti tohoto soudu. K výkladu citovaného dovolacího důvodu je především třeba připomenout, že může být naplněn jen tehdy, pokud v řízení došlo k porušení zásad o věcné příslušnosti soudu (§ 16 a § 17 tr. řádu), nikoli o místní příslušnosti soudu (srov. Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. Díl II. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 2083). Prakticky jde jen o případ, když v prvním stupni rozhodl ve věci okresní soud nebo jemu na roveň postavený soud (§ 12 odst. 4 tr. řádu), přestože předmětem trestního stíhání byl trestný čin, o kterém měl podle § 17 tr. řádu konat řízení rozhodnout krajský soud nebo jemu na roveň postavený soud (§ 12 odst. 4 tr. řádu). Podobně by tomu bylo tehdy, kdyby okresní soud rozhodl o dílčích

útočích pokračujícího trestného činu a o uložení společného trestu podle § 37a tr. zák., přestože tímto postupem bylo rozhodnuto o trestném činu uvedeném v § 17 odst. 1 tr. řádu, o němž byl povinen rozhodnout podle § 17 odst. 2 tr. řádu krajský soud. O žádný z uvedených případů ovšem v posuzované věci nešlo, protože obviněný byl bez jakýchkoli pochybností stíhán a odsouzen pro trestný čin náležející podle § 16 tr. řádu do věcné příslušnosti okresního soudu, což ostatně ani sám nezpochybnil, přičemž se v podstatě domáhal jen změny místní příslušnosti odvolacího soudu, takže jeho námitky neodpovídají dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu.

Jak navíc Nejvyšší soud zjistil na podkladě spisového materiálu (viz č. l. 184 trestního spisu vedeného u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 2 T 108/2008), obviněný Ing. J. J. již dne 27. 12. 2008 vznesl námitku nepřislušnosti Krajského soudu v Ostravě, neboť podle jeho názoru tento soud nemůže nestranně rozhodovat o zákonnosti svého dřívějšího rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek obchodní společnost F., s. r. o. Ze spisových podkladů pak vyplývá (viz č. l. 157, resp. č. l. 159 trestního spisu), že obviněný dne 9. 7. 2008 namítl i nepřislušnost Okresního soudu v Šumperku a současně navrhl Nejvyššímu soudu, aby postupem podle § 25 tr. řádu odňal věc zmíněnému soudu prvního stupně a přikázal ji Okresnímu soudu v Mělníku. Nejvyšší soud rozhodl o tomto návrhu obviněného usnesením ze dne 22. 8. 2008, sp. zn. 11 Td 44/2008, tak, že ho zamítl, přičemž v odůvodnění citovaného usnesení (viz jeho str. 2) mimo jiné uvedl, že věcně a místně příslušným je v posuzované věci Okresní soud v Šumperku. Ve vztahu k němu je proto ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 108/2008 odvolacím soudem podle § 29 písm. a), přílohy č. 2 bodu 8. a přílohy č. 5 bodu 2. zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, pouze Krajský soud v Ostravě, resp. jeho pobočka v Olomouci. Na uvedeném závěru tedy nemůže nic změnit ani skutečnost, že o námitce obviněného ze dne 27. 12. 2008 vytýkající nepřislušnost Krajského soudu v Ostravě již znovu nerozhodoval žádný soud podle § 24 tr. řádu. Jestliže totiž nadřízený soud (tj. Nejvyšší soud) založil, resp. potvrdil místní a věcnou příslušnost soudu nižšího stupně (tj. Okresního soudu v Šumperku), nelze již znovu za nezměněných skutkových okolností úspěšně namítat nepřislušnost tohoto soudu (přiměřeně srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. [26/1983](#) Sb. rozh. tr.) a takové námitky není možné uplatnit ani ve vztahu k soudu vyššího stupně, jehož příslušnost je odvozena jednak od sídla a obvodu soudu nižšího stupně, jednak od okruhu otázek, o kterých byl soud prvního stupně oprávněn jednat. Proto Nejvyšší soud považuje námitku obviněného, kterou v posuzované věci zpochybnil příslušnost Krajského soudu v Ostravě, resp. jeho pobočky v Olomouci, za neodpovídající žádnému z dovolacích důvodů.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. řádu Nejvyšší soud zejména připomíná, že je dán tehdy, pokud proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání v rozporu s ustanoveními § 11 odst. 1 písm. a) až j), odst. 4 a § 11a tr. řádu, která obsahují uzavřený výčet důvodů, jejichž naplnění v konkrétní věci má vždy za následek, s výjimkami uvedenými v ustanoveních § 11 odst. 3 a § 257 odst. 3 tr. řádu, nepřípustnost trestního stíhání a v konečném důsledku tedy buď nezahájení takového trestního stíhání (§ 159a odst. 2 tr. řádu), nebo jeho zastavení [§ 172 odst. 1 písm. d), § 188 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1, § 231 odst. 1, § 257 odst. 1 písm. c), odst. 2, § 314c odst. 1 písm. a) tr. řádu].

Obviněný Ing. J. J. však k tomuto dovolacímu důvodu nevznesl žádné konkrétní argumenty, takže se Nejvyšší soud nemohl jeho existencí podrobněji zabývat a musel se omezit jen na obecné konstatování, že nebyl zjištěn žádný ze zmíněných důvodů zakládajících nepřípustnost trestního stíhání obviněného. Ostatně obviněný ani neuvádí, proč bylo jeho trestní stíhání nepřípustné a čím byla tato nepřípustnost založena.

Konečně obviněný Ing. J. J. ve svém dovolání uplatnil rovněž dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. K výkladu tohoto dovolacího důvodu Nejvyšší soud připomíná, že může být naplněn jen tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v okolnosti, že rozhodná skutková zjištění

neposkytují dostatečný podklad k závěru o tom, zda je stíhaný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin se jedná. Podobně to platí o jiném nesprávném hmotně právním posouzení, které lze dovést pouze za situace, pokud byla určitá skutková okolnost posouzena podle jiného ustanovení hmotného práva, než jaké na ni dopadalo.

Obviněný Ing. J. J. však v části své argumentace nesouhlasí se skutkovými zjištěními, která ve věci učinily soudy nižších stupňů, zejména pokud popírá některé rozhodné okolnosti obsažené v popisu skutku a zpochybňuje způsob provádění důkazů. Existenci dovolacího důvodu tak obviněný podle názoru Nejvyššího soudu částečně shledává v chybném procesním postupu soudů nižších stupňů. Předpoklady pro jiné právní posouzení svého jednání tedy obviněný dovozuje v uvedeném rozsahu nikoli z argumentace odůvodňující odlišnou právní kvalifikaci skutku obsaženého ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu, ale jen z jiných (pro obviněného příznivějších) skutečností, než jaké vzaly v úvahu soudy obou stupňů.

K tomu ovšem Nejvyšší soud zdůrazňuje, že – jak vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. řádu – důvodem dovolání nemohou být námitky, jimiž dovolatel vytýká nesprávné skutkové zjištění a zpochybňuje výsledky provedení dokazování. Dovolání není dalším odvoláním, ale je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě jen některých výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, jež naplňují jednotlivé taxativně stanovené dovolací důvody. Proto není možné podat dovolání ze stejných důvodů a ve stejném rozsahu jako odvolání a dovoláním se nelze úspěšně domáhat jak revize skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, tak ani přezkoumání správnosti a úplnosti provedení dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry je oprávněn doplňovat, popřípadě korigovat jen odvolací soud, který za tím účelem může provádět dokazování (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. řádu). Dovolací soud není obecnou třetí instancí, v níž by mohl přezkoumávat jakékoli rozhodnutí soudu druhého stupně a z hlediska všech tvrzených vad. Dovolací soud nemůže přezkoumávat správnost skutkových zjištění, resp. provedení dokazování, a to ani v souvislosti s právním posouzením skutku či s jiným hmotně právním posouzením, už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy. Na rozdíl od soudu prvního stupně a odvolacího soudu totiž dovolací soud nemá možnost, aby podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám prováděl či opakoval tyto důkazy, jak je zřejmé z omezeného rozsahu dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. řádu. Bez opětovného provedení důkazů zpochybněných dovolatelem ovšem dovolací soud nemůže tytéž důkazy hodnotit odlišně, než jak učinily soudy nižších stupňů.

Formulace dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, který uplatnil obviněný Ing. J. J., přitom znamená, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotně právní posouzení skutku nebo o hmotně právní posouzení jiné skutkové okolnosti. Provádění důkazů, včetně jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů z důkazů, však neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. a § 263 odst. 6, 7 tr. řádu. Jestliže tedy obviněný namítá nesprávnost právního posouzení skutku, ale tento svůj názor částečně dovozuje z jiné verze skutkového stavu, resp. zpochybňuje procesní postup soudů, který vedl ke skutkovému zjištění, pak nevytýká soudům nižších stupňů vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž porušení procesních ustanovení. Porušení určitých procesních ustanovení sice může být rovněž důvodem k dovolání, nikoli ovšem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ale jen v případě výslovně stanovených jiných dovolacích důvodů [zejména podle § 265b odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) a l) tr. řádu], které rovněž nespočívají v namítaných vadách při provádění nebo hodnocení důkazů.

Proto při posuzování toho, zda je oprávněné tvrzení dovolatele o existenci dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu či nikoli, je dovolací soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy prvního a druhého stupně. V trestní věci obviněného Ing. J. J. to pak znamená, že pro dovolací soud je rozhodující skutkové zjištění, podle něhož se

obviněný dopustil skutku tak, jak je popsáno zejména ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu, případně dále rozvedeno v odůvodnění tohoto rozhodnutí a v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Zmíněné dovolací námitky obviněného, jež se týkají správnosti těchto rozhodných skutkových okolností a hodnocení důkazů, které vedly k jejich zjištění, jsou proto mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet.

Další námitky pak obviněný Ing. J. J. zaměřil především proti správnosti závěru soudů nižších stupňů o naplnění znaků objektivní stránky trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) spočívajících v hrubém ztěžování výkonu funkce správce konkursní podstaty a v ohrožení úplného a správného zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty. Jde sice o výhrady, které odpovídají dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ale Nejvyšší soud je považuje za neopodstatněné.

K tomu Nejvyšší soud připomíná, že trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) se dopustil ten, kdo mařil nebo hrubě ztěžoval výkon funkce správce konkursní podstaty, a tím ohrozil úplné a správné zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty nebo zpeněžení tohoto majetku. Za maření výkonu funkce správce konkursní podstaty se přitom považuje jednání, jímž pachatel znemožňuje výkon funkce správce konkursní podstaty v době, kdy má být plněn v určitém konkursním řízení. Toto jednání je tedy způsobilé zcela zabránit faktickému provedení příslušného úkonu správce konkursní podstaty. Pokud jde o znak spočívající v hrubém ztěžování výkonu funkce správce konkursní podstaty, je jím takové jednání pachatele, které podstatným způsobem omezuje jednotlivé úkony správce konkursní podstaty v řízení o konkursu. Na rozdíl od maření výkonu funkce správce konkursní podstaty ovšem hrubé ztěžování není způsobilé zcela zabránit tomu, aby mohl správce konkursní podstaty provést potřebné úkony vyplývající z jeho funkce. Obě shora popsané alternativy protiprávního jednání pachatele posuzovaného trestného činu musely současně vést k ohrožení úplného a správného zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty nebo zpeněžení tohoto majetku. Důsledkem jednání pachatele spočívajícího v maření výkonu funkce správce konkursní podstaty tedy nemusí být úplné zmaření výkonu této funkce, ale postačí takové počínání pachatele, které je k tomu způsobilé, třebaže se podařilo zvýšeným úsilím správce konkursní podstaty překonat mařící jednání pachatele a dosáhnout toho, že majetek náležející do konkursní podstaty byl zjištěn a zpeněžen, resp. vrácen do konkursní podstaty a použit k uspokojení věřitelů (viz rozhodnutí pod č. 36/2007-II. Sb. rozh. tr.).

Jak přitom vyplývá z rozhodných skutkových zjištění, obviněný Ing. J. J. po prohlášení konkursu na majetek obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, jako osoba jednáající za tohoto úpadce nepředal správci konkursní podstaty Mgr. Ivo Šotkovi ani přes jeho opakované výzvy kompletní účetnictví uvedené obchodní společnosti za období let 2002 až 2004 a přiznání k dani z příjmů právnických osob za období od 1. 1. 2007 do 25. 4. 2007, tedy podklady nezbytné pro účely konkursního řízení. Popsaným jednáním obviněný porušil svou povinnost poskytnout správci konkursní podstaty potřebnou součinnost ke zjištění majetku náležejícího do konkursní podstaty; tato povinnost vyplývala z ustanovení § 17 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2007 (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“). Přitom správce konkursní podstaty byl při soupisu konkursní podstaty nucen zajistit rekonstrukci účetnictví a neměl též možnost ověřit oprávněnost pohledávek konkursních věřitelů. Takové jednání obviněného jednoznačně svědčí o naplnění znaků objektivní stránky trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007), protože ho lze považovat za hrubé ztěžování výkonu funkce správce konkursní podstaty a jeho důsledkem bylo ohrožení úplného a správného zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty zmíněného úpadce, jak správně konstatoval odvolací soud. Správce konkursní podstaty si totiž musel opatřit potřebné doklady jiným způsobem, který byl časově i finančně náročnější, než by tomu bylo v případě, kdyby obviněný poskytl požadovanou součinnost. V uvedených souvislostech Nejvyšší soud zdůrazňuje, že k úplnému a správnému zjištění

majetku patřícího do konkursní podstaty úpadce - obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, rozhodně nemohl postačovat ani znalecký posudek z měsíce února roku 2006, jak tvrdí obviněný ve svém dovolání, neboť do okamžiku prohlášení konkursu na majetek jmenovaného úpadce (tj. do 25. 4. 2007) uplynula poměrně dlouhá doba, v níž ještě docházelo k právním úkonům týkajícím se jejího majetku.

Odvolací soud založil svůj závěr o vině obviněného Ing. J. J. zejména na porušení ustanovení § 17 zákona o konkursu a vyrovnání. Jak již Nejvyšší soud uvedl výše, předpokladem trestní odpovědnosti pachatele za trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) bylo mimo jiné to, aby ohrozil úplné a správné zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty nebo zpeněžení takového majetku. Úplné a správné zjištění majetku, který náleží do konkursní podstaty, přitom umožňoval právě postup podle § 17 a násl. zákona o konkursu a vyrovnání. Podle § 17 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání byl úpadce povinen neprodleně sestavit a odevzdat správci konkursní podstaty seznam svého majetku a závazků s uvedením svých dlužníků, věřitelů a jejich adres, odevzdat správci konkursní podstaty své účetnictví i všechny potřebné doklady a poskytnout mu nutná vysvětlení. Předložený seznam majetku a závazků musel úpadce podepsat a výslovně o něm prohlásit, že je správný a úplný.

Na podkladě shora uvedené argumentace Nejvyšší soud konstatuje, že povinnosti vymezené zejména v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání zatěžovaly i obviněného Ing. J. J. jako likvidátora úpadce, jímž byla obchodní společnost F., s. r. o., v likvidaci, což ostatně jednoznačně vyplývá z dikce ustanovení § 17 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání. Obviněný tedy byl povinen odevzdat správci konkursní podstaty mimo jiné kompletní účetnictví uvedené obchodní společnosti za období let 2002 až 2004 a přiznání k dani z příjmů právnických osob za období od 1. 1. 2007 do 25. 4. 2007, tedy podklady nezbytné pro účely konkursního řízení. Jestliže tak obviněný neučinil, ač ho k tomu správce konkursní podstaty opakovaně vyzýval, nelze mít žádné pochybnosti o tom, že obviněný úmyslně porušil své povinnosti vyplývající z příslušných ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání. Likvidátor totiž patří do okruhu osob, jež jsou povinné poskytovat součinnost za úpadce, který je v likvidaci, přičemž obviněný jednal popsáním způsobem v tomto postavení až poté, co byl na majetek jmenovaného úpadce prohlášen konkurs, o čemž obviněný musel nepochybně vědět, neboť o této skutečnosti ho prokazatelně vyrozuměl správce konkursní podstaty (viz č. l. 48 trestního spisu). Přitom neobstojí ani námitka obviněného, že nemohl být nucen vykonávat uvedené povinnosti bezplatně, neboť jde o povinnosti vyplývající přímo ze zákona.

Proto Nejvyšší soud považuje námitky, kterými obviněný zpochybnil správnost závěru soudů obou stupňů o naplnění uvedených znaků objektivní stránky trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007), za nedůvodné.

Totéž platí o námitkách obviněného Ing. J. J., jimiž odvolacímu soudu vytýká, že důsledně nerespektoval ustanovení § 17a zákona o konkursu a vyrovnání, které podle názoru obviněného podmiňuje vznik trestní odpovědnosti za posuzovaný trestný čin.

K tomu ovšem Nejvyšší soud zdůrazňuje, že trestní odpovědnost pachatele za trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) nebyla podmíněna tím, zda konkursní soud postupoval podle § 17a zákona o konkursu a vyrovnání, jak tvrdí obviněný ve svém dovolání. Podle posledně citovaného ustanovení sice platilo, že soud v řízení o konkursu v případě nesplnění povinností úpadce (nebo osob uvedených v § 17 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání, tedy i likvidátora) směřujících ke zjištění konkursní podstaty ve lhůtě 30 dnů od prohlášení konkursu mohl učinit ke splnění těchto povinností přiměřená opatření, zejména nařídít úpadci usnesením doručeným do vlastních rukou, aby tyto povinnosti splnil v dodatečně určené lhůtě, a poučit jej o následcích, které bude mít jejich nesplnění nebo uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslených údajů v sestaveném seznamu majetku a závazků úpadce (s odkazem na

ustanovení § 126 tr. zák.). Skutková podstata trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) však neměla tzv. blanketní dispozici, neboť neodkazovala na mimotrestní právní normy a nepodmiňovala trestnost činu jejich porušením, ale trestní zákon v ní stanovil vlastní znaky charakterizující porušení zájmu na řádném výkonu funkce správce konkursní podstaty při výkonu práv a povinností spojených s řízením o konkursu. Navíc spáchání trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) nebylo vázáno na úmyslné nesplnění jen takových povinností, které byly stanoveny nebo konkretizovány rozhodnutím soudu v řízení o konkursu. Uvedeného trestného činu se tudíž mohl dopustit též úpadce (nebo jiná osoba, např. likvidátor), který úmyslně nesplnil své povinnosti vyplývající přímo z ustanovení § 17 až § 18 zákona o konkursu a vyrovnání, a to bez ohledu na skutečnost, zda soud v řízení o konkursu učinil jiná opatření k vynucení těchto povinností ve smyslu § 17a zákona o konkursu a vyrovnání (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 6 Tdo 153/2003, publikované v časopise Soudní rozhledy č. 6/2004, s. 236). Uvedené námitky obviněného, jimiž odvolacímu soudu vytkl, že důsledně nerespektoval ustanovení § 17a zákona o konkursu a vyrovnání, jsou proto nedůvodné.

Ostatní dovolací námitky obviněného Ing. J. J. ovšem už Nejvyšší soud shledal opodstatněnými. Takovou je zejména námitka obviněného, v níž poukazuje na nedodržení dalších procesních podmínek při prohlášení konkursu na majetek obchodní společnost F., s. r. o., v likvidaci, což mělo mít vliv na vznik trestní odpovědnosti obviněného za trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007). V této souvislosti obviněný upozornil na skutečnost, že Mgr. Ivo Šotek jako správce podniku nebyl osobou oprávněnou podat návrh na prohlášení konkursu. Podle názoru obviněného měly soudy nižších stupňů porušit též ustanovení § 9 odst. 1 tr. řádu, pokud se nezabývaly jeho námitkami zpochybňujícími existenci zákonných důvodů k prohlášení konkursu na majetek jmenované obchodní společnosti.

Nejvyšší soud k tomu připomíná, že podle ustálené judikatury (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 36/2007-I. Sb. rozh. tr.) bylo pro naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) podstatné, aby pachatel jednal způsobem zde uvedeným až poté, co již nastaly účinky prohlášení konkursu, o nichž věděl z usnesení soudu o prohlášení konkursu, pokud toto usnesení posléze nabylo právní moci. Účinky prohlášení konkursu nastávaly podle § 13 odst. 6 zákona o konkursu a vyrovnání vyvěšením usnesení na úřední desce soudu, který prohlásil konkurs. Tímto okamžikem se dlužník stal úpadcem a mimo jiné mu vznikly povinnosti k součinnosti se správcem konkursní podstaty a s konkursním soudem podle § 17 až § 18 zákona o konkursu a vyrovnání. Jak přitom vyplývá z trestního spisu v nyní posuzované věci (viz jeho č. l. 81), Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 25 K 27/2007, prohlásil konkurs na majetek obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci. Účinky tohoto usnesení přitom v souladu s ustanovením § 13 odst. 6 zákona o konkursu a vyrovnání nastaly vyvěšením opisu tohoto usnesení na úřední desce uvedeného soudu.

Soudy nižších stupňů se však v trestním řízení nezabývaly otázkou, zda k prohlášení konkursu na jmenovaného úpadce došlo v souladu se zákonem. Jak je přitom patrné z výše uvedené vázanosti na prohlášení konkursu, zmíněná otázka má zásadní význam pro posouzení viny obviněného za trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007), pro který byl stíhán a odsouzen, protože tento trestný čin lze spáchat, jen když byl skutečně v souladu se zákonem prohlášen konkurs na majetek určitého dlužníka. Proto jde o předběžnou otázku ve smyslu § 9 odst. 1 tr. řádu, přičemž orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu o takové otázce, jsou orgány činné v trestním řízení jejich rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného. Nejvyšší soud se tedy neztotožnil se závěrem odvolacího soudu obsaženým v napadeném rozhodnutí ani s názorem státního zástupce Nejvyššího státní

zastupitelství vysloveným ve vyjádření k dovolání obviněného, podle nichž nemohla být zákonnost prohlášení konkursu posouzena jako předběžná otázka ve smyslu § 9 odst. 1 tr. řádu, neboť by tím údajně docházelo k nepřipustnému rozšiřování okruhu otázek, které musí orgány činné v trestním řízení posuzovat jako otázky předběžné. Orgány činné v trestním řízení totiž nemohou nekriticky vycházet toliko z existujících rozhodnutí konkursních soudů o prohlášení konkursu, třebaže jsou již pravomocná, protože závěr o vině obviněného je založen též na tom, že obviněný jednal až po prohlášení konkursu.

Na podkladě trestního spisu (viz jeho č. l. 106) Nejvyšší soud v nyní posuzované věci zjistil, že návrh na prohlášení konkursu na majetek obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, jako dlužníka podal dne 17. 4. 2007 Mgr. Ivo Šotek, který byl usnesením Okresního soudu v Šumperku ze dne 20. 10. 2003, sp. zn. E 3640/2003, jež nabylo právní moci dne 12. 4. 2005, ustanoven správcem podniku ve smyslu § 338i a násl. zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce „o. s. ř.“). Jak přitom vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, usnesením Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. E 3640/2003, které nabylo právní moci dne 16. 3. 2007, byl zastaven výkon rozhodnutí prodejem podniku vedený proti obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, jako povinnému. Označený soud přitom postupoval podle § 338za odst. 3 poslední věty o. s. ř., neboť dražební jednání nebyla úspěšná. V návrhu na prohlášení konkursu na majetek obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, se přitom výslovně poukazuje na pravomocné usnesení o zastavení výkonu rozhodnutí prodejem podniku a na existenci úpadku ve formě insolvence dlužníka. Uvedený návrh přitom podala jmenovaná obchodní společnost prostřednictvím Mgr. Ivo Šotka jako správce podniku. Nejvyšší soud si postupem podle § 265r odst. 7 tr. řádu opatřil další podklady nezbytné k tomu, aby mohl rozhodnout o dovolání. Z nich přitom vyplynulo, že zmíněné usnesení o prohlášení konkursu na majetek obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, bylo doručeno mimo jiné jak likvidátorovi tohoto úpadce – obviněnému Ing. J. J., tak správci podniku – advokátovi Mgr. Ivo Šotkovi, nikoli však jmenované obchodní společnosti, kterou již Mgr. Ivo Šotek jako správce podniku nemohl v této době zastupovat.

Zastupování povinného ve sporech a v jiných řízeních, v nichž je povinný účastníkem a které se týkají podniku, je přitom upraveno v ustanovení § 338k odst. 6 o. s. ř., podle něhož je správce podniku v těchto sporech a jiných řízeních oprávněn zastupovat povinného i bez jeho souhlasu. Citované ustanovení ovšem nelze vykládat tak, že by správce podniku jako zástupce povinného mohl za něho (resp. jeho jménem) činit úkony v konkursním řízení. Jak totiž vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. [23/2009](#) Sb. rozh. obč.), v konkursním řízení vedeném na majetek dlužníka podle zákona o konkursu a vyrovnání (ve znění účinném do 31. 12. 2007) není správce podniku dlužníka (povinného) oprávněn zastupovat dlužníka na základě ustanovení § 338k odst. 6 o. s. ř., což platí i pro tu část konkursního řízení, která začíná podáním návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka a končí rozhodnutím konkursního soudu o tomto návrhu. Pokud jde o návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka podle § 4b zákona o konkursu a vyrovnání, podává ho správce podniku dlužníka (povinného) svým jménem jako tzv. navrhovatel konkursu, a nikoliv jménem dlužníka. Podle citovaného ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání je totiž správce podniku povinen podat bez zbytečného odkladu návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka, byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku nepřevyšuje výši splatných závazků patřících k podniku. To neplatí jen v případě, když má dlužník ještě jiný podnik. Jinými slovy řečeno, aktivní věcnou legitimaci správce podniku povinného k podání návrhu na prohlášení konkursu na majetek povinného lze dovodit pouze při zastavení výkonu rozhodnutí nebo exekuce prodejem podniku za předpokladu, že důvodem zastavení takového výkonu rozhodnutí nebo exekuce bylo předložení podniku povinného a že povinný zároveň nemá jiný podnik. Ve fázi konkursního řízení spočívající v rozhodování o návrhu na prohlášení konkursu se totiž nejedná o řízení, jež by se týkalo pouze podniku povinného, který správce podniku spravuje, ale

může se týkat jakéhokoli dalšího majetku dlužníka. V této souvislosti je třeba upozornit i na pojem „podnik“ obsažený v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce „obch. zák.“), kterým se pro účely uvedeného zákona rozumí soubor hmotných, nehmotných, jakož i osobních složek podnikání, jež náleží podnikateli a jsou určeny k provozování podniku. Přitom majetek, který se týká konkursu, nemusí náležet jen podnikateli, ale může se jednat také o majetek jiných osob, zejména těch, které jej nabyly na základě neúčinných právních úkonů dlužníka (srov. § 6 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání).

Jak ovšem vyplývá ze spisových podkladů v posuzované věci, důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí prodejem podniku byla skutečnost, že se opakovaně nepodařilo zpeněžit majetek povinného (tedy obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci) v dražbě. Pokud jde o čisté jmění podniku patřícího jmenované obchodní společnosti, podle shromážděných důkazů představovalo částku ve výši 3 140 100,- Kč, přičemž její závazky zdaleka nedosáhly této výše (včetně těch sporných měly činit nejvýše 1 000 000 Kč). Proto se zmíněná obchodní společnost nemohla ocitnout v úpadku ve formě předlužení, takže je v této věci vyloučeno, aby správce podniku byl oprávněn podat návrh na prohlášení konkursu podle § 4b zákona o konkursu a vyrovnání. Současně je ovšem zřejmé, že Mgr. Ivo Šotek jako správce podniku obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, nebyl oprávněn ji zastupovat v konkursním řízení, a proto nemohl jejím jménem ani podat návrh na prohlášení konkursu (viz shora citované rozhodnutí pod č. [23/2009](#) Sb. rozh. obč.). Přitom žádná jiná oprávněná osoba (ani nikdo z věřitelů) takový návrh nepodala a v rozhodném období byl oprávněn jednat jménem uvedené obchodní společnosti právě obviněný Ing. J. J. jako její likvidátor (§ 71 odst. 5, § 72 odst. 1 obch. zák.). Navíc správce podniku byl oprávněn a povinen podat návrh na prohlášení konkursu nejen svým jménem, což patrně neučinil, ale mohl tak postupovat pouze za situace, když byl pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku nepřevyšovala výši splatných závazků patřících k podniku, což v případě obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci, nenastalo, protože výkon rozhodnutí prodejem podniku byl zastaven z důvodu jeho neprodejnosti.

V posuzované věci tedy přetrvávají pochybnosti o zákonnosti postupu, který vedl k prohlášení konkursu na majetek jmenované obchodní společnosti, přičemž tato otázka má zásadní význam pro posouzení viny obviněného Ing. J. J. z hlediska spáchání trestného činu podle § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007), pro který byl stíhán a odsouzen.

Na podkladě podaného dovolání proto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že soudy nižších stupňů se ve věci obviněného Ing. J. J. nezabývaly právním posouzením skutku, jehož spáchání mu bylo kladeno za vinu, ze všech zmíněných hledisek, takže byl naplněn jím uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Po zjištění, že dovolání obviněného je v uvedených směrech částečně opodstatněné, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil jednak napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 2. 2009, sp. zn. 2 To 25/2009, a jednak jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 24. 10. 2008, sp. zn. 2 T 108/2008, a to včetně všech dalších obsahově navazujících rozhodnutí, která zrušením citovaných rozsudků pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. řádu potom Nejvyšší soud přikázal Okresnímu soudu v Šumperku, aby věc obviněného v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Soud prvního stupně tedy opětovně projedná věc obviněného Ing. J. J. a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Přitom bude třeba především náležitě posoudit, jaký význam z hlediska viny obviněného měla v posuzované věci skutečnost, že nebyly dodrženy zákonné podmínky pro prohlášení konkursu na majetek obchodní společnosti F., s. r. o., v likvidaci. Soud se zejména zaměří na otázku, zda lze i za uvedených okolností – jestliže byl obviněný důvodně přesvědčen o

nezákonnosti prohlášení konkursu na majetek jmenované obchodní společnosti - dovodit úmyslné zavinění obviněného, popřípadě jestli je možné v jeho jednání spatřovat alespoň pokus trestného činu porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 8 odst. 1 a § 126 odst. 1 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007). Za účelem opětovného posouzení zmíněných otázek by měl soud prvního stupně podle potřeby doplnit dokazování a na jeho podkladě upřesnit dosavadní skutková zjištění. Takový postup přichází v úvahu zejména v tom směru, aby byl vyžádán konkursní spis vedený u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 25 K 27/2007 a aby jím byl proveden důkaz. Poté je třeba učinit a náležitě odůvodnit závěr, zda se obviněný dopustil posuzovaným skutkem zmíněného nebo jiného trestného činu či jeho pokusu, popřípadě zda nespáchal žádný trestný čin.

Podle § 265s odst. 1 tr. řádu jsou soudy nižších stupňů v dalším řízení vázány právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto dovolacím rozhodnutí a podle § 265s odst. 2 tr. řádu jsou povinny respektovat zákaz reformationis in peius.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)